

3.

Ποτέ μου δὲ μὲ τρόμαξεν ἄλλη βραδεία ἢ Σελήνη
 Ὅπως ἀπόψε κίτρινη πὸν βγήκε ἀπ' τὸ βουνό . . .
 Ἀγαπημένο πρόσωπο σ' ἐπιθανάτια κλίση
 Μοῦ φάνη πὸς μοῦ χάριζε τὸ ΧΑΙΡΕ τὸ στεγνό.

4.

Καθὼς ἀπόψε σιωπηλὸ τὸ σκυθρωπὸ φεγγάρι
 Ἀπλόνει ἀπλόνει σάββανα στῆς λίμνης τὰ νερά,
 Κάποιους νεκροὺς μοῦ φαίνεται πὸς καρτερεῖ νὰ πάρῃ
 Τόσο δλα στέκουν ἄφωνα τριγύρου κοὶ νεκρά . . .

5.

Φαιδρὰ χελιδονάκια μου, περάστε κι' ἀπὸ μένα
 Καὶ τοῦ σπιτιοῦ μου μιά στιγμὴ ταράχτε τὴν ἡχώ,
 Μὴν κηλαδεῖτε μοναχὰ σὲ σπῖτια ἐντυγμισμένα,
 Ἔτσι καλὸ καὶ οἴγουρο νὰ δῆτε γυρισμό.

6.

Στὸ ρημαγμένο κῆπο μας βλάστησε γόνα ἢ χλόη
 Κ' ἐπνίξε τοὺς φτωχοὺς ἀιθούς· μονάχα κάπου ἐκεῖ
 Ἡ κρήνη χύνει δάκρυα καὶ κάποιον μοιρολόι . . .
 Μόνη ζωὴ πὸν ἀπόμεινεν ἐμᾶς γιὰ νὰ θρηνηθῇ.

7.

Ὅ πόσο ἀλήθεια κλάψαμεν ἐπὲς τὸ βράδυ-βράδυ
 Στὸν οὐρανὸ σὰ γύριζον τὰ σύννεφα βαρεῖα,
 Δὲν ξέρω πὸς βρεθῆκαμε ἀπ' τὸ ἔρμιο σου ρημάδι
 Καὶ σὲ ἀναθυμηθήκαμε πὸν δὲν ὑπάρχεις πιά.

8.

Μόνος ἀπόψε, σὴν καὶ πὲς κι ὅπως καιροῦς καὶ χρόνια
 Θὰ μείνω μὲς στὴν κάμαρα κι' ἄλλη ζωὴ κομμάτι . . .
 Θὰ κοιμηθῶ καὶ τὰ καλὰ θ' ἀρχίσουνε τριζόνια
 Νὰ τραγουδοῦν τὴ Μοῖρα μου ἀπ' τὴ σβυστὴ γωνιά.

Βραχώρι.

ΚΙΜΩΝ ΓΑΛΑΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΣΤΟ ΑΔΜΠΟΥΡΟ

ρομάντζο σφουγγαράδικο

ΒΓΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΑΙΟ ΚΑΙ ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ ΔΥΟ ΔΡΑΧΜΕΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Ἐνα βιβλιάρικι μικρούτσικο μᾶς στάλθηκε
 ἀπὸ τὴν Πόλη. «Τὰ Τραγούδια τοῦ Στρατιώτη».
 Μικρούτσικο μὰ θαματούργο. Πουλήθηκε στοὺς
 δρόμους τῆς Πόλης μιά δεκάρα. Ἡ πρώτη ἐκ-
 δοσὴ του, δέκα χιλιάδες ἀντίτυπα, ἐξαντλήθηκε
 σὲ λίγες μέρες. Ἐγινε καὶ δευτέρη ἐκδοσὴ ἀπὸ
 ἄλλες τόσες χιλιάδες. Πάσι κι αὐτῇ.

Νά, κι ὁ ποιητὴς τῶν «Τραγουδιῶν τοῦ
 στρατιώτη» :

Ὁ Θανάσης Κατραπάνης. Τὸ Θανάση μᾶς
 τονὲ ζουγράφισε καὶ μᾶς τονὲ γνώρισε πέρσι ὁ
 Ἰξίονας στὴν ΣΤ' (342 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ») καὶ
 στὴν Ι' (348 φύλλο) ἀπὸ τίς «Λιγόλογες γρα-
 φές» του. Τὸν ξέρουν κ' οἱ ἀναγνώστες τοῦ
 «Νουμᾶ» ἀπὸ τὰ τραγούδια του πὸν κάθε τόσο
 δημοσιεύουμε. Ὁ Θανάσης εἶναι φανατικὸς ἐρ-
 γάτης τῆς Ἰδέας μὲ τὴν πέννα—πολλὲς φο-
 ρὲς καὶ μὲ τὴ γροθιά. Ὅπως δὲ χρειάζεται σή-
 μερα πὸν οἱ Μιστριώτηδες ξαπολύσανε ξανά τὴ
 γλώσσα τους.

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΣ ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΤΟΥ ΒΗΛΑΡΑ

Β')

Πρὸς τὸν Κυρ Γιαννάκη Μελά
 ἀπὸ Λάρσα τῆς 17 Μαγιοῦ 1825
 εἰς Γιάννινα.

Δὲ φαίνεται μονάχα, πὸς δὲν ἔλαβα τὰ δύο
 γράμματά σου, καθὼς μοῦ φανερώνεις, μόνε δὲν τὰ-
 λαβα τελείως, γιὰτὶ σὴν τὰ εἶχ λάβει δὲ σοῦ
 παραπονιόμου σὲ προτητερινό μου ἀποτεκεῖνο,
 ὅπου σοῦ ἐπεσα μὲ τὸν ἀδερφό σου κυρ Πετράκη
 γιὰ τὴ μεγάλη σου σιωπή. Ὅστοςο ἐπρεπε νὰ λάβω
 κἄν τὸ ἕνα μὲ τὸ μέσο τοῦ σπιτιοῦ μου, ὅπου μῶ-
 στεῖλες, καθὼς μοῦ σημαδέβεις φοβοῦμαι κι' ἀφτὰ
 τὰ γράμματά σου θελὰ εἶναι πολυκαιρινὰ καὶ γιὰ
 νὰ προφασιστεῖς ἀφορμῆς ὅπου δὲ μῶγραψες τόσο
 καιρὸ τὰ καμὸθηκες καινούργια καὶ βρίσκεῖς αἰτία
 νὰ κλαφτῆς ἀποταμένα, πὸς σ' ἀλησμόνησα γιὰ
 νὰ μὴ σε μαλλώσω μὲ δικιο, ὅπου σοῦ δίνω συχνὰ
 ἀφορμὴ νὰ μὲ θυμάσαι, καὶ μαλλώνεις.

Κι' ἀφτὸ τὸ παρκαπὸν σου ὡς τόσο, ὅτι λογιῆς
 κι' ἂν εἶναι, φίλε, ἐγὼ γιὰ σπολλάτη σου τὸ γνω-
 ρίζω γράφε μοῦ ἀπὸ κάποτε, καὶ γράφε μοῦ μ' ὅ τι
 πρόφαση θέλεις.

Μοῦ ἄρρεσε ἡ ἀπόκριση, ὅπου ἔδωκες στοὺς ἐθ-
 γενεῖς φιλέλληνας τῶν Κορφῶν! Κι' ἀληθινὰ ἐγὼ
 δὲ γράφω ἑλληνικά. Πρῶτο, γιὰτὶ δὲν τὰ παραξίρω.
 Καὶ δέφτερο, γιὰτὶ νὰ τὰ ἤξερα πάλε δὲν ἔγραφα,
 ἀφορμῆς ὅπου δὲ θελα μ' ἀπεικάζαν ὅσοι θέλω νὰ
 μ' ἀπεικάζουν. Μόνε σὰ μῶδωκες ἀφορμὴ, δόσμου
 καὶ τὴν ἄδεια νὰ σοῦ θυμήσω κι' ἄλλα καμπόσα
 πρὸς ἀπόκριση τέτιαν.

Δυὸ μεγάλα φταιξίματα μοῦ ρίχνουν. Πρῶτο
 πὸς θέλω νὰ χαλάσω τὴν κοινὴ γλώσσα. Κατὰ δυὸ
 τρόπους μπορεῖ νὰ νοηθῇ ἡ κοινὴ γλώσσα, ὅπου λένε
 ἢ ἐκεῖνη ὄλου τοῦ γένου, ἢ ἐκεῖνη ὅπου μεταχει-
 ρίζονται οἱ Λογιώτατοι ἑλληνιστάδες. Ἄν θελή-
 σουν νὰ ὀνομάσουν κοινὴ γλώσσα τῶν λογιώτατων,
 ἀποκρίνομαι πὸς δὲν εἶναι κοινὴ ἀφορμῆς ὅπου δὲν
 εἶναι ἡ γλώσσα ὄλου τοῦ γένου, μόνε ἰνοῦ παραμι-
 κροῦ μέρου, ὅπου εἶναι νοῦλα ὡς πρὸς ὄλο τὸ γένος.
 Ἄν ὀνομάσουν κοινὴ τὴ γλώσσα ὄλου τοῦ γένου, μὲ
 συμπαθοῦν νὰ εἰπῶ ἱλιέφτερα, πὸς δὲ χαλνιέται ἡ
 κοινὴ γλώσσα ἀποτ' ἐκεῖνο, ὅπου τὴν κρύνουν καὶ

*) Κοίταξε φύλλο 388.

Ἦσκε μιά στιγμὴ σιωπηλὸς καὶ ἀναμετρίστου τὶ
 ἐπρεπε νὰ κάμει.

«Φεύγα» τοῦ ξανάειπε ἐκεῖνη σπρώχοντάς τον
 πρὸς τὴν πόρτα.

Τώρα ἀκουστῆκαν σκυλιῶν ἀληχτίσματα.

«Ἐρχονται!» εἶπε ἡ Βασιλικὴ χάνοντας τὰ
 φρένα· «φεύγα ἀμέσως.»

«Εἶναι ἀργά!»

«Εἶναι καιρὸς ἀκόμα!» τοῦ ἀπάντησε ἀνοίγον-
 τας τὴν πόρτα «πᾶρε τὸν κατήφορο, καὶ ἀνέβα σὲ
 χωριὸ ἀπὸ τὴν ἄλλη ράχη· κρούσου σπῖτι σου ἀ-
 πόψε, καὶ μίσεψε αὔριο γιὰ τὴν ξενηταιά. Γιὰ μένα
 μὴ γνοιαστεῖς· δὲν τοὺς σιάζομαι.»

Μία στιγμὴ ἔμεινε ἀναποφάσιτος στὴν πόρτα.
 Μὰ ἐκεῖνη τὸν ἀμπώσε μ' ὄλη τὴ δύναμή της ὄξω.

«Θὰ κρουσῶ ἐδῶ σιμὰ» τῆς ἐμουρμούρισε βγαί-
 νοντας «ὡς πὸν νὰ φύγουν, ἂ θελήσουν νὰ σοῦ κά-
 μου· κακὸ θὰ φανερωθῶ ἀμέσως.» Κ' ἔτσι λέγοντας
 ἐροδόγησε κατὰ τὸν ἑλαιῶνα.

Ὡς τόσο τὰ ἀληχτίσματα ἀκολουθοῦσαν, κι' ἀ-
 κουόταν τώρα χλαλοὶ καὶ ποδοβολημός, καὶ ἡ
 ἀντάρα ἐγενόταν κάθε στιγμὴ μεγαλῆτερη, οἱ ἀν-
 θρώποι ἐζέμωναν βιαστικὰ σὲ καλύβι.

«Ἐπλάκωσαν» εἶπε μὲ τὸ πὸν της ἡ Μαρία πε-

τῶντας θυμωμένη κατὰ γῆς τὴ μπόλια της καὶ
 ἀκουμπώντας τὸ νῶμο της στὸν ὀρθὸ τῆς πόρτας
 εἰδὼ θὰ τοὺς προσμένω!»

Καὶ σὲ λίγο τοὺς εἶδε· ἦταν μιά δεκαριά ὄλοι
 ὄλοι· μερικοὶ ἐρατοῦσαν στὰ χέρια τους φανάρια κι'
 ἄλλοι ἦταν ἀρματωμένοι μὲ μυχγοῦρες καὶ μὲ ντου-
 φέκια.

«Ἐπιάκαμε καὶ τοὺς δυὸ» ἐφώναξε, βλέποντάς
 την σὲ φῶς πὸν ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ ἀδερ-
 φός της ὁ Κώστας πὸν ἐφαινόταν πὸς ὀδηγοῦσε τὴ
 σκάθρα «ζῶστε τὸ καλύβι μὴ μᾶς φύγουν!»

Οἱ ἄλλοι τὸν ὑπάκουσαν βιαστικὰ.

«Τί ζητάτε» τοὺς ἐρώτησε ἄγρια ἡ Βασιλικὴ.
 Τρεῖς ἀνθρώποι, τὰ δύο ἀδέρφια τῆς Μαρίας κ'
 ἕνας δικός της ξάδερφος ἦρθαν καταπάνου της.

«Ποῦ εἶναι ὁ Γιῶργης» τῆς εἶπε μὲ βραχνὴ
 φωνὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους.

«Μὴν τῆς μιλεῖς» τοῦ πρόσταξε ὁ ξάδερφός της.
 «Δὲν ξέρω» ἀποκρίθηκε ἡ Βασιλικὴ «ἐδῶ δὲν
 εἶναι» κ' ἐπαρμήρισε λίγο ἀφίνοντας ἐλεύτερο τὸ
 διάβα.

Οἱ τρεῖς νέοι ἐμπήκαν μέσα κ' ἐκοίταξαν
 ὄλοῦθε προσεχτικὰ· κι' ἀφοῦ δὲν εὔρηκαν κανέναν
 ἐβγήκαν πάλι ὄξω.

«Κ' ἐσύ» τῆς εἶπε ὁ ξάδερφός της ἐτί κάνας
 ἐδῶ τέτοιαν ὄρα;»

«Ἐδῶ μ' ἔφερε ἡ τύχη μου» τοῦ ἀπολογήθηκε
 ἄροβα. «Ἀδέρφια σὰς ἔχω· μὰ γιὰ ἀδέρφια δὲ σὰς
 γνωρίζω· ἐσεῖς ἐκάματε ὄλα τὰ σκάνταλα ἀπὸ τὴν
 ἀρχή· σὰς τῶπα κι' ἄλλες φορὲς, ἐσεῖς, ἐσεῖς οἱ
 καταραμένοι!»

«Τί θὰ κάμουμε μὲ δαύτην;» ἐρώτησε ὁ ἀδερ-
 φός τῆς Μαρίας.

«Ποῖος θὰ χάσει τὴ ζωὴ του καὶ τὴν ψυχὴ
 του γι' αὐτὴ τὴ δημόσια;» ἐφώναξε ὁ Κώστας ἀπὸ
 μακρὺ ἀθὰ τὴ στείλω αὔριο στὴ χώρα, γιὰ νὰ
 κάνει ἐκεῖ τὴν ἐπιστῆμη της.»

«Καλὰ λές» τοῦ ἀποκρίθησαν δυὸ τρεῖς ἀπὸ
 τοὺς ἄλλους.

«Καὶ τώρα» ἐρώτησε πάλι κάποιος.

«Πᾶμε νὰ τόνε βρούμε.»

«Θὰ κρούβεται σὲ λόγγο!»

«Θὰ ξίρει ἡ Βασιλικὴ.»

«Ποῦ εἶναι τος, Βασιλική;»

«Θᾶναι σπῖτι· του.»

«Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε!»

«Δὲ μᾶς λέει!»

«Πᾶμε ἀπὸ τὸ σπῖτι του» εἶπε ὁ Κώστας «ἂν